

НОВИЯТ
ВЯТ

Patrick Ness
THE NEW WORLD
Chaos Walking Prequel
Copyright © Patrick Ness, 2010
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора, а в случай, че съществуват реално, са използвани художествено. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

НОВИЯТ СВЯТ
Copyright © 2011 Студио Арт Лайн

Всички права запазени.

Автор: Патрик Нес

Превод: © 2011 Златка Паскалева

Редактор: Мартина Попова

Оформление: Студио Арт Лайн

Издател: Студио Арт Лайн

България, София 1618

кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ № 21

тел. +359 2 988 90 20

www.artline-comics.net

artline@artline-comics.net

ПАТРИК НЕС

НОВИЯТ СВЯТ

ПРЕДИСТОРИЯ КЪМ ТРИЛОГИЯТА
ЖИВИЯТ ХАОС

– ЕТО ГО – КАЗВА МАЙКА МИ и има предвид факта, че точицата пред нас, към която пътуваме от седмици и която постепенно наедрява до стабилна точка с две кръжащи около нея по-мънички точки, вече се е превърнала в нещо още по-голямо, превърнала се е от точка в диск, отразяващ светлината на слънцето си, диск толкова голям, че виждаме синевата на океаните му, зеленината на горите му, белотата на полярните му шапки – пъстроцветен кръг на фона на грамадното черно отвъд.

Нашият нов дом, домът, към който пътуваме от дните далеч преди моето раждане.

Ние сме първите, които го виждаме наистина, не през телескоп, не на компютърни картографски схеми, дори не на моите рисунки, които изработвам в часовете по изкуство при Брадли Тенч на Бета, виждаме го на живо през няколкото квадратни сантиметра на екрана пред командния пулт на мостика.

Ние сме първите, които го виждаме със собствените си очи.

– Новият свят – казва баща ми и слага ръка на рамото ми.

– Как смяташ, какво ли ще открием там?

Скръствам ръце и се дръпвам от него.

– Кажи, Виола? – пита пак той.

– Е, видях го, де – отвърщам и се запътвам към изхода на мостика. – Прекрасен е. Ура. Нямам търпение да стигнем.

– Виола – остро ме настига гласът на майка ми, когато вече затварям вратата на мостика зад гърба си. Плъзгаща се автоматична врата, която дори не мога ядно да затръшна. Продължавам да вървя към малката си стая и едва съм затворила и нейната врата зад себе си, когато чувам почукване отвън.

– Виола? – повиква ме баща ми от коридора.

– Уморена съм – отвърщам. – Искам да спя.

– Един часът на обяд е.

Не отговарям нищо.

– След четири часа влизаме в орбита – продължава баща ми със спокоен глас, изобщо не се гневи от демонстрациите ми. – Трябва да се заемеш с твоята част от работата най-късно след два часа.

– Знам си задълженията – отвърщам, все така без да отварям вратата.

Пауза.

– Всичко ще бъде наред, Виола – казва той, а гласът му е още по-нежен. – Ще видиш.

– Откъде знаеш? – парирам аз. – Ти също никога не си живял на истинска планета.

– Е – отвърща той бодро, – на тази планета възлагам много силна надежда, обаче.

Ето я. Думата, от която направо ми се гади.

– Ние сме – каза баща ми вечерта, когато двамата с майка ми ми съобщиха новината, и макар да се мъчеше да остане сериозен, видях, че едва сдържа усмивката си. Вечеряхме, а под масата кракът ми подскачаше неконтролируемо нагоре-надолу.

– Какво ние? – попитах, макар че веднага се бях досетила.
 – Бяхме избрани – каза майка ми. – Ние ще бъдем пионерите.

– Тръгваме след 91 дни – каза баща ми.

Сведох поглед към чинията си, която изведнъж ми се стори претрупана с храна, която не желая да ям.

– Мислех, че ще изберат родителите на Стеф Тейлър.

Баща ми едва потиска смеха си. Бащата на Стеф Тейлър е толкова слаб пилот, че не може да прелети от един кораб от конвоя до друг, без да повреди совалката.

– Избраха нас, мила – казва майка ми, майка ми пилотът, майка ми, която е толкова по-добра от бащата на Стеф Тейлър, че вероятно точно тя е била причината да ни изберат.
 – Нали говорихме вече за това. Ти толкова се вълнуваше.

Това е чистата истина. Развълнувах се, когато двамата за първи път ми казаха, че са се предложили за доброволци. А когато Стеф Тейлър започна да се хвали как било очевидно, че баща ѝ щял да бъде избран, се развълнувах още повече.

Мисията беше жизненоважна. Щяхме да оставим спящите заселници и семействата на останалите отговорници в конвоя и да полетим през грамадното черно отвъд с една малка разузнавателна совалка. В момента на конвоя му оставаха още дванайсет месеца, докато стигне до планетата. Ние щяхме да извършим това пътуване за пет месеца, а останалите седем да прекараме на Новия свят – имам предвид не само родителите си, аз също щях да участвам и да върша много важна работа – за начало трябваше да намерим най-подходящото място за общото приземяване на петте грамадни колонизаторски кораба, а после да подготвим терена за процеса на заселване.

Но се вълнувах много повече, когато само *имаше възможност* да изберат нас. Когато всъщност вече бяхме избрани, вълнението се оказа изненадващо по-слабо.

– Ще имаш реална практика – каза майка ми. – Ще научиш много нови неща, точно както искаше.

– Това е чест, Виола – каза баща ми. – Ние ще бъдем първите, които ще зърнем общия ни нов дом.

– Ако не броим първите заселници – казвам.

Родителите ми се споглеждат.

– Недоволна ли си от решението ни, Виола? – пита майка ми, а лицето ѝ е много сериозно.

– Ако кажа „да“, ще се откажете ли? – отвърщам.

Те се споглеждат отново.

И аз разбирам какво означават погледите им.

– Трийсет минути до орбита – казва майка ми, когато стъпвам на мостика, само с минутка закъснение. Тя седи сама пред пулта. Баща ми сигурно вече е слязъл в машинното, подготвя кораба за навлизане в орбитата на планетата. Майка ми хвърля поглед към отражението ми в екраните пред нея. – И тя се присъединява към нас.

– Това ми е работата – казвам и сядам пред моя терминал, разположен под прав ъгъл спрямо главния. Така е, това ми е работата, едно от задълженията, за които се подготвях дълго в конвоя, както и през последните пет месеца на совалката. Майка ми ще пилотира, ще ни скачи с орбитата на Новия свят, баща ми ще управлява двигателите, които ще ни прекарат през атмосферния слой, а аз ще следя терена, за да открия подходящо място за приземяване.

– Докато се цупеше, се случи нещо ново – казва майка ми.

– Не съм се цупила...

– Виж – прекъсва ме тя и увеличава един квадрант, който показва в близък план по-големия от двата северни континента на планетата.

– Какво е това?

Река, тече на изток към океана, който в момента е от нощната страна на Новия свят. Дори и чрез скенерите е невъзможно да се определи от такова разстояние, но около един отрязък от реката се вижда широко открито пространство, навярно долина, където горите се разтварят и човек може

да си помисли, че вижда нещо подобно на светлинки.

– Първите заселници? – питам.

Първите заселници са нещо като мит. Откакто аз съм жива, откакто са живи родителите ми, връзка с първата мисия не е била осъществявана, така че винаги сме си мислили, че тя просто е приключила с пълен неуспех. Пътуването от Стария свят до Новия е дълго, много дълго, трае десетилетия и десетилетия, първите заселници още не са били достигнали планетата, когато потеглил нашият конвой. От тях нямаме ни вест, ни кост. Дори изпратените след тях камери ги зървали само отдалече, при това още преди да кацнат на планетата. После, когато по изчисленията те вече би трябвало да са кацнали – а това било години преди аз да се родя – всички се надявали, че ще получат съобщение от тях, че, когато и нашият конвой наближи достатъчно, ще успеем да се свържем, да им съобщим, че пристигаме, да ги питаме какво е положението, за какво да се подготвим.

Но или никой на планетата не чувал изпращаните сигнали, или просто изобщо не били останали живи, които да ги чуят. Втората възможност тревожеше всички ни.

Ако първата мисия не е успяла, какво ли ще се случи с нас?

Баща ми казва, че първите заселници били идеалисти, напуснали Стария свят в търсене на по-простичък живот, посветен на обработването на земята, сгрят от религията, без технологии и прочие. Тази идея ми се струва изключително глупава, а и очевидно се е провалила. Но по времето, когато първите заселници явно били сполетени от каквото там ги е сполетяло, нашият конвой вече бил толкова далече от Стария свят, че било невъзможно да се върнем, можели сме да продължим само напред, към мястото, където без съмнение ще срещнем смъртта си.

– Как не сме го видели преди? – питам и се привеждам по-близо до екрана.

– Няма източници на енергия, които системата да локализира – казва мама. – Ако изобщо имат електричество, не го произвеждат чрез общ голям реактор, както смятахме в конвоя.

– Може да използват реката – допускам. – Да имат водна електроцентрала.

– А може това да си е само една пуста долина – гласът на мама притихва, докато гледаме съсредоточено екрана. – Трудно е дори да се каже дали това са истински светлинки или примигващи пиксели от монитора.

– Там ли отиваме? – питам.

– Място, подходящо за кацане, колкото всяко друго – отвърща майка ми. – Ако първите не са оцелели, основната ни задача ще бъде да узнаем грешките им и да се поучим от тях.

– Или да загинем по същия начин.

– Разполагаме с по-съвършена технология – казва майка ми. – Доколкото знаем, те доброволно са изключили и унищожили техниката, която са донесли със себе си, а това спокойно би могло да се окаже грешката, която им е струвала живота – поглежда ме. – С нас това няма да се случи.

Или поне се надяваш, че няма да се случи, си мисля аз.

Двете обръщаме очи към континента, който се движи под нас.

– Готово – чува се гласът на баща ми по предавателя.

– Да започваме с обратното броене тогава. Десет минути – казва майка ми и натиска необходимия бутон.

– Вълнувате ли се? – казва гласът на баща ми.

– Някоя от нас – отвърща майка ми и ми хвърля навъсен поглед.

– Толкова съм доволна, че няма ние да бъдем пионерите – каза ми Стеф Тейлър в клас първия ден след като беше разпространена новината, че моите родители ще заминат да подготвят кацането, а не нейните. Бяхме в любимия ми

курс – изкуство с Бродли Тенч на Бета. Бродли ни преподава още математика и селско стопанство и е любимецът ми от всички будни хора в конвоя, нищо, че ме кара в часовете да седя до Стеф Тейлър, тъй като тя е единствената ми връстничка сред децата в семействата на отговорниците.

Късметлийка съм си.

– Ще бъде такава скука – продължи Стеф, навивайки кичур коса на пръста си. – Пет месеца на такъв мъничък кораб само с майка ти и татко ти за компания.

– Ще правя видеозаписи, които после ще показвам на приятелите – отговорих. – А и обичам да бъда с мама и татко.

Тя се подсмихна презрително.

– Ще те видим след пет месеца каква песен ще запееш.

– Стеф, ти толкова се хвалеше, че баща ти ще замине на мисията...

– А после ще кацнете и ще трябва да живеете сред кой знае какви свирепи животни и да се надявате, че дажбите храна ще ви стигнат, а и там ще има климатични условия, Виола, истински климатични условия.

– Ние ще сме първите, които ще видим всичко това.

– О, ура – отвърна тя. – Първите хора, които ще видят скапаната кална дупка – започна да опъва косата си малко по-силно. – Най-вероятно ще сте първите, които ще умрат в нея.

– Стеф Тейлър! – обади се Бродли отпред. Всички деца, приведени над интерактивните си видеорисунки, вдигнаха глави.

– Работя – каза Стеф и прокара пръсти по монитора.

– Нима? – попита Бродли. – Тогава няма да имаш нищо против да излезеш тук пред всички и да ни покажеш върху какво работиш.

Стеф се смръщи, смръщи се силно и аз разбрах, че гримасата ѝ прикри поредния яд, който злопамятното ѝ съзнание вечно трупаше. Бавно, сякаш се надяваше да ѝ се разми-

не, тя се изправи на крака.

– Тринайсетият ти рожден ден – прошепна ми в последния момент.– Ще го прекараш свършено сама.

А по доволния ѝ поглед разбрах, че съм реагирала на тези думи точно така, както тя се е надявала.

– 120 секунди до орбита – казва майка ми.

– Готов съм – обажда се баща ми по предавателя и аз чувам как двигателите променят ритъма си, за да спрат да ни тласкат през грамадното черно отвъд и да се заемат да ни преведат през атмосферата на планетата.

– И аз съм готова – казвам и активирам екрани, които няма да ми трябват преди да стигнем достатъчно близо до повърхността, когато ще се заема да търся най-подходящото място за кацане. Ако се справя достатъчно добре, на същото това място ще изградим нашия бъдещ първи град.

– 90 секунди – казва майка ми.

– Отварям дюзите – казва баща ми и ритъмът на машините отново се променя. – Обогаляване на горивото с кислород.

– Закопчай си колана – казва майка ми.

– Закопчала съм го – отвърщам и завъртам стола си, за да мога да се закопчая без тя да ме види.

– 60 секунди – казва майка ми.

– Още минута и ще сме първите на планетата! – провиква се баща ми по предавателя.

Майка ми се разсмява. Аз не.

– О, Виола, хайде де – обръща се към мен майка ми. – Вълнуващо си е – поглежда екраните, пръстите ѝ пробягват по единия, а после добавя – 30 секунди.

– Бях щастлива на кораба – казвам тихо, но толкова сериозно, че майка ми се обръща да ме погледне. – Не искам да живея там долу.

Майка ми се намръщва.

– 15 секунди.

– Горивото е окей! – казва баща ми. – Хайде да сърфираме в таз атмосфера!

– Десет – казва майка ми, без да сваля очи от мен. – Девет. И тогава всичко страшно, страшно се обърква.

– Но това е цяла година – казах на Бродли при едно от последните практически занятия, преди да заминем със совалката. – Една година разделена от приятелите ми, една година без училище...

– А ако останеш – каза той, – една година ще бъдеш без родителите си.

Вдигнах очи към пустата класна стая. Тя обикновено беше пълна с децата от семействата на отговорниците, тук си учехме уроците, приказвахме си. Но в онзи ден бяхме само двамата с Бродли, преговаряхме технически подробности при пилотирането. На следващия ден пък Симон от Гама – която подозирам, че Бродли тайно харесва – щеше да ми преподава умения за оцеляване в екстремни условия: за всеки случай, да ми послужат, ако се случи най-лошото. Отново щяхме да сме само двете в класната стая, щях да бъда все така отделена от останалите.

– Защо трябваше да сме ние? – попитах.

– Защото вие сте най-подходящите да тази задача – отвърна Бродли. – Майка ти е най-добрият ни пилот, а баща ти е опитен инженер.

– Ами аз? Защо трябва аз да страдам, защото те са добри в работата си?

Бродли се усмихна.

– Ти не си какво да е момиче. Първенец си по математика. Любима учителка на малките по музика ...

– И за това трябва да ме накажат като ме откъснат от всички, които познавам, и ме заточат в продължение на цяла година?

Бродли ме погледна, а после пръстите му толкова бързо набраха нещо на учебния екран пред нас, че дори не раз-

брах какво прави.

– Назови това – каза той с даскалския си глас, който обикновено ме провокираше да отговарям на секундата.

– Долина с хумусна почва – отвърнах, когато погледнах симулативния пейзаж, който ми показваше системата. – Добро оттичане, но твърде суха. Необходимо е изкуствено напояване в продължение на пет до осем години, преди да стане годна за засяване.

– А това? – попита той и набра друга симулация.

– Умерен горист пояс. Необходима е първоначална ограничена сеч, потенциални пасища за добитък, силна опасност от нарушаване на екологичното равновесие.

– Ами това?

– Полупустиня. Възможно е самозадоволяващо се, но не и индустриално земеделие. Брадли...

– Способна си, Виола. Умна, изобретателна и независимо от възрастта си, ще бъдеш жизненоважна част от мисията.

Не отговорих поради някаква глупава причина, усетих как очите ми се пълнят със сълзи.

– От какво всъщност се страхуваш? – попита ме Брадли толкова кротко, че аз вдигнах поглед и погледнах кафявите му очи, добрата му усмивка, опънала кафявата му кожа, малките посивели къдрици, които вече се бяха появили по слепоочията му. Видях единствено топлота.

– Всички все говорят за надеждата – казах и преглътнах.

Гласът на Брадли беше толкова нежен, че изпитах физическа болка.

– Виола...

– Не се страхувам – излъгах и пак преглътнах. – Просто ще ми липсват партито за тринайсетия ми рожден ден, церемонията по завършването на класа...

– Но ще видиш неща, които никой друг никога не е виждал. Остави другото, ами ти отдавна вече ще си експерт по въпросите на Новия свят, когато ние пристигнем и всички ще те търсим за съвет.

Обгърнах тялото си с ръце.

– Няма да ме търсят, а ще ме мислят за надута.

– Те и сега те мислят за надута – отвърна Брадли с усмивка.

А аз не исках да му се усмихвам в отговор.

Но му се усмигнах. Лекичко.

Когато турбуленцията на планетарната атмосфера ни удря, от утробата на совалката се чува рязко издрънчаване.

Майка ми и аз веднага вдигаме глави. Подобно издрънчаване не трябва да има.

– Какво беше това? – пита майка ми.

– Мисля, че... – чува се гласът на баща ми...

И тогава от преподавателя се излива внезапен РЕВ, баща ми остро ахва от тревога...

– Томас! – изкрещява майка ми.

– Виж! – изкрещявам и аз и соча, защото всички екрани за наблюдение на совалката показват пламъци.

Машинното гори и системата затваря автоматичните врати, за да изолира пожара.

А баща ми остава вътре.

– Татко! – пищя...

И тогава всичко светкавично се променя.

Майка ми трескаво натиска клавиши, мъчи се да отвори клапите на машинното, за да може космическият вакуум да потуши пламъците...

– Не действат! – крещи. – Томас, чуваш ли ме?!

– Какво става? – викам и аз, защото ревят от преминаването през атмосферата се оказва много по-оглушителен, отколкото беше при симулациите.

– Не трябваше да е толкова плътна – вика в отговор майка ми, има предвид атмосферата, а аз цялата изстивам, когато си помисля, че точно същото е сполетяло първите заселници. Може би дори не са успели да се доберат до повърхността.

– Слизам долу да намеря татко – казвам, откопчавам колана и ставам...

Ново издрънчаване и совалката се килва тежко на една страна. Падам, залавям се за стола си с върховете на пръстите. Майка ми стисва пулта за ръчно управление с две ръце и насила го връща в изходно положение.

– Виола, трябва да ми намериш място за кацане! Веднага!

– Ами татко...

– Не мога да ни върна обратно нагоре, пътят ни е само надолу! Веднага, Виола!

Сядам и пак закопчавам колана, ръцете ми треперят.

– Намери долината до реката! – казва майка ми.

– Тя остана от другата страна на планетата – отвръщам, а по вибрациите на совалката разбирам, че се движим през атмосферата със скорост, много по-висока от предвидената.

– Просто я намери! – изкрещява майка ми. – Ако там има хора...

И по лицето ѝ виждам колко се тревожи за баща ми и разбирам, че щом сега остава тук да се бори със совалката, вместо да бърза към машинното да го намери, положението ни е много по-лошо, отколкото си мисля...

– Ще ми липсваш – каза ми Стеф Тейлър на прощалното парти преди заминаването ни с фалшиво писклив глас, който направи думите ѝ да звучат дори още по-неискрено.

Семействата на всички отговорници се бяха събрали в конферентната зала на Гама да си кажат „довиждане“, празнуваха, доволни, че имат извинение да си пийнат. Стеф ме притисна в добре изиграна прегръдка и се извъртя така, че всички в помещението да могат да видят лицето ѝ, да видят колко е тъжна от това, че аз заминавам за цяла година. После ме пусна и буквално падна в обятията на майка си, надавайки вой, който заглуши всички разговори.

Брадли се приближи с развеселена физиономия.

– Сигурен съм, че Стеф ще се справи със скръбта си мно-

го по-успешно, отколкото аз с моята – каза и ми подаде опакован подарък. – Не го отваряй, докато не кацнете.

– Докато не кацнем ли? – отвърнах. – Че това ще стане чак след пет месеца.

Той се усмихна и сниши глас.

– Знаеш ли какво отличава човека от животните, Виола? Намръщих се в очакване на поучителната лекция.

– Способността да изчакат с отварянето на любопитен подарък?

Брадли се засмя.

– Огънят – каза. – Умението на човека сам да пали огън когато и където пожелае. Огънят ни дава светлина и ни позволява да виждаме в мрака, топли ни в студа, помага да готвим храната си – махна неопределено с ръка към двигателите на Делта. – Огънят в крайна сметка се оказа онова, което позволи на човека да пътува през грамадното черно отвъд сред световите, даде му възможността да започне нов живот в Новия свят.

Сведох очи към подаръка.

– Уплашена си – каза. Този път това не беше въпрос.

Свих рамене.

– Малко.

Брадли се наведе и ми прошепна:

– Аз също.

– Наистина ли?

Той кимна.

– Дядо ми беше последният от първата смяна отговорници на конвоя, последният сред нас, който наистина беше дишал въздух на истинска планета, а не само на борда на космически кораб.

Изчаках го да продължи.

– И?

– Дядо не можеше да каже нито една добра дума за Стария свят – каза. – Бил замърсен, претъпкан с хора, умирал бавно, заразен от собствените си отрови. Затова и ние сме

заминали – за да открием по-хубаво място за живот, място, което трябва да се опитаме да опазим, а не да съсипем, както сме сторили със Стария свят.

– Това го знам...

– Но всички останали тук вече сме като теб, Виола. Никога не сме виждали пространство, по-голямо от товарния отсек на Гама. Не знам как ухае свежият въздух, усещал съм само онова, което предлагат симулативните видеопрограми, но онзи въздух там дори не е истински. Искам да кажа, можеш ли например да си представиш какво е истинският океан, Виола? Колко ли е огромен? Колко ли малки ще се чувстваме в сравнение с него?

– Предполага ли се всичко това да ме накара да се почувствам по-добре?

– Всъщност, да, предполага се – Бродли се усмихна и почука с пръст по подаръка в ръката ми. – Защото сега ти притежаваш нещо, което ще ти помогне да се бориш срещу мрака.

Усетих, че, макар и малък, подаръкът е тежък, стабилен.

– Но не мога да го отворя, преди да стигнем.

– Няма как да съм сигурен, че ще изпълниш молбата ми – отвърна Бродли. – Налага се просто да ти имам доверие.

Вдигнах очи към него.

– Ще почакам – отвърнах. – Обещавам.

– Ще ми липсва и рожденият ѝ ден – изви отново Стеф Телър и ме стрелна с поглед, а аз видях, че очите ѝ изобщо не плачеха.

– Ще се видим след дванайсет месеца, Виола – каза Бродли. – А когато пристигна и аз, моля те, нека бъда първият, на когото ще разкажеш как изглежда нощта, огряна от светлината на огъня.

Струва ми се, че совалката ще се разпадне на части всеки момент. Атмосферата ни блъска от всички страни и всичко, което майка ми може да направи, е да поддържа кораба в

хоризонтално положение.

От време на време вика баща ми по преподавателя, но отговор няма.

– Виола, къде сме?! – крещи тя, стиснала пулта за ръчното управление.

– Обиколихме почти цялата планета! – надвиквам рева край нас. – Обаче се движим твърде бързо. Не знам как ще улучим което и да било място.

– Ще се опитам да ни снижа възможно най-гладко. Виждаш ли нещо на скенерите? Има ли край реката друг терен, освен онази долина, на който можем да кацнем?

Опитвам се да натисна няколко клавиша, но скенерите се тресат толкова силно, колкото и всичко друго на совалката. Двигателите все така ни носят напред с пълна мощност, ние всъщност не летим, а падаме към планетата, падаме твърде бързо, без никаква възможност да забавим скоростта. В момента се носим над гигантския океан и виждам как майка ми се тревожи да не би да ни се наложи да кацнем наред вълните му...

Но сушата отново нахълтва в скенерите, хвърчи под нас, връхлита ни, черна като нощта, връхлита твърде бързо и внезапно се оказваме вече над нея, тя се гъне точно отдолу.

– Близо ли сме? – крещи мама.

– Чакай! – проверявам картата. – На юг от долината сме! На около 15 километра!

Мама се бори с ръчното управление, опитва се да ни насочи поне малко по̀ на север.

– Мътните го взели! – совалката се килва отново, удрям си лакътя в екрана, картите от него примигват и изчезват за миг.

– Мамо? – казвам, в гласа ми напират тревога и страх, докато се опитвам отново да извикам картите на монитора.

– Знаем, мила – отвръща тя, стиснала до болка пулта.

– Какво стана с татко?

Тя не отговаря, но виждам отговора, изписан на лицето ѝ.

– Трябва на всяка цена да открием място за кацане, Виола! А после ще направим всичко възможно да спасим баща ти!

Връщам поглед към картите.

– Първо ще прелетим над нещо като прерия – казвам, – но най-вероятно ще я подминем – въвеждам още някои цифри на скенера. – Блато! – възкликвам. Майка ми е успяла да ни насочи на север, обратно към реката, която видяхме, реката, която, както по всичко личи, постепенно се разлива в огромно блато.

– Достатъчно ли сме се снижили, за да кацнем в него? – вика майка ми.

Докосвам още екрани и те ми показвам разнообразни варианти като места за кацане.

– Почти.

Совалката рязко се разтърсва и сякаш спира.

Настъпва зловеща тишина.

– Изгубихме двигателите – казва майка ми. – Дюзите така и не се отвориха. Пожарът е изгорил кислорода и се е самозадушил – обръща се към мен. – Плъзгаме се надолу. Задай ми маршрут да заходя за кацане и се дръж здраво.

Набирам бързо още цифри на още екрани, задавам траектория, която – поне така се надявам – ще ни отведе в едно хубаво меко блато.

Майка ми дръпва с пълна сила пулта за ръчното управление и пред нея светва въведената от мен парабола. През страничните отвори вече виждам земята, върховете на дърветата се приближават все по-опасно под нас.

– Мамо? – обаждам се, докато следя с поглед как се снижаваме от небесата.

– Чакай! – отвръща тя.

– МАМО!

И тогава се удряме.

– Честит рожден ден! – провикнаха се и двамата, издебвайки ме на закуска с най-малко изненадващото парти-из-

ненада в историята на вселената.

– Благодаря – промърморих.

Бяхме напуснали конвоя три месеца преди това, бяхме го гледали как примигва и изчезва зад нас, докато ускоряхме все повече и бързо, бързо, бързо се отдалечавахме. Все още бяхме на осем седмици път от новата планета, осем дълги седмици на борда на совалка, която вече започваше да понамирихва, без значение колко пъти се филтрираше въздухът.

– Подаръци! – обяви баща ми и посочи с широк замах опакованите кутии на масата.

– Можеш поне да се помъчиш да изглеждаш доволна, Виола – каза майка ми.

– Благодаря – повторих, този път малко по-силно. Отворих първия подарък – нов чифт ботуши, предназначен за преходи през пресечен терен, цветът им е ужасен, но при вида им аз все пак издадох някакви звуци на благодарност.

Отворих и втория.

– Бинокъл – заяви баща ми, когато извадих предмета от опаковката. – Майка ти поръча на Еди да ги ъпгрейдва, нали го знаеш, инженера от Алфа. Няма да повярваш какви екстри има. Нощно виждане, увеличаване на образа...

Погледнах през бинокъла и пред лявото ми око изскочи гигантската фигура на баща ми, който ми помахва с ръка.

– Тя се усмихва – каза той и бинокълът се изпълни с неговата широка усмивка.

– Не се усмихам – отвърнах.

Майка ми излезе и се върна с любимата ми закуска – купчинка палачинки, този път украсена с тринайсет светещи фиброоптични лампички с датчици за движение. После ми изпяха песничката и трябваше да махна цели четири пъти с ръка над лампичките, за да угаснат всички светлинки.

– Какво си пожела? – попита баща ми.

– Ако ти кажа – отвърнах, – няма да се сбъдне.

– Е, със сигурност няма да обърнем совалката и да се върнем – обади се майка ми, – тъй че се надявам да си си пожелала нещо друго.

– Надежда! – каза високо баща ми, замазвайки думите на майка ми с насилена ентузиазъм. – Това всички трябва да си го пожелаем. Надежда!

Свъсих се, като чух думата, пак тази дума.

– Донесохме ти и това – каза баща ми и докосна все още опакования подарък на Брадли. – В случай, че искаш да си го отвориш сега.

Погледнах лицата на родителите си, баща ми – сияещ и радостен, майка ми – раздразнена от вечното ми мрънкане, но все пак стараеща се да прекарам един хубав рожден ден, въпреки всичко. В един кратък миг зърнах и тревогата им за мен.

Тревогата им от това, че аз нямам дори капчица надежда.

Сведох очи към подаръка на Брадли. Светлина в мрака, така беше казал той.

– Брадли поръча да го отворя чак като стигнем – казах. – Ще почакам дотогава.

Когато катастрофираме, шумът е толкова силен, че ми се струва невъзможен.

Совалката се врязва сред дървета, помита ги, пръсва ги на трески, после се блъсва в земята с толкова рязко разтърсване, че си удрям главата в пулта за управление, болката ме пронизва, но оставам в съзнание, достатъчно будна да чужа как корабът започва да се раздира на части, достатъчно будна да доловя всеки пукот и трясък, и скърцане, докато изравяме дълбока и дълга траншея наред блатото, достатъчно будна да усетя как корпусът се преобръща отново и отново, и отново, а това може да означава единствено, че крилата са се преломили, всичко от пода на кабината полита към тавана, после отново пада надолу, после с остро изпукване се разпаря обшивката на самия мостик и вода от блатото

нахлува вътре, но ние продължаваме да се търкаляме...

Но все по-бавно...

Търкалянето става все по-бавно...

Скърцането на разпарящия се метал е оглушително, при следващото преобръщане угасва основното хранване, треперливите резервни светлини го заменят почти на мига.

И търкалянето все повече се забавя...

Забавя се, докато...

Спира.

И аз още съм жива. Вие ми се свят, главата ме боли, буквално вися, закачена на колана, който още ме държи към стола ми.

Но съм жива.

– Мамо? – казвам и се оглеждам наоколо, под мен, до мен. – Мамо?

– Виола? – чувам.

– Мамо? – извъртам се, за да погледна към мястото, на което стои нейният стол...

Но него го няма там...

Извъртам се още по-назад...

И я виждам, лежи на тавана, който сега е под нас, столът ѝ е изтръгнат от пода...

А начинът, по който лежи...

А начинът, по който лежи, натрошена...

– Виола? – казва отново.

А начинът, по който го казва, кара гърдите ми да се свият, да се стегнат като юмрук.

Не, мисля. Не.

И започвам да се мъча да се измъкна от стола си и да ида при нея.

– Утре е големият ден, юначе – каза татко с влизането в машинното, където аз сменях тръбите на охлаждането – само една от милионите задачи, с които бях заета през последните пет месеца. – Най-сетне влизаме в орбита.

Щракнах на място последната тръба.

– Страхотно.

Той замълча.

– Знам, че не ти беше лесно, Виола.

– И какво ти пука, дори и да е така? – срязах го. – Мен изобщо никой не ме е питал какво мисля по въпроса.

Той приближи.

– Добре, кажи ми от какво точно се страхуваш, Виола? – и аз вдигнах поглед от изненада, защото точно същия въпрос ми беше задал и Брадли. – От това какво ще заварим там? Или просто от промяната?

Въздъгнах тежко.

– Май никой не се е замислял по въпроса какво ще правим, ако се окаже, че не можем да издържим да живеем на планета, а? Ами, ако небето е твърде огромно? Ами, ако въздухът вони? Ами, ако гладуваме?

– Ами, ако въздухът вкусва на мед? Ами, ако има толкова много храна, че всички надобелеем? Ами, ако небето е толкова красиво, че не можем да свършим никаква работа, защото през цялото време не откъсваме очи от него?

Обърнах се и затворих кутиите с резервните тръби.

– Ами, ако не е така?

– Ами, ако е така?

– Ами, ако не е така?

– Ами, ако е така?

– Много конструктивен разговор.

– Нима не те възпитахме в надежда? – каза баща ми. – Нали точно по тази причина твоята прапрабаба прие да бъде отговорничка на нашия кораб, точно за да може един ден ти да имаш по-добър живот? Тя преливаше от надежда. Майка ти и аз преливаме от надежда – беше застанал толкова близо, че можеше да ме прегърне, ако пожелаех. – Не можеш ли да споделиш поне малко от нея?

И изглеждаше толкова грижовен, толкова разтревожен. Как бих могла да му кажа, че мразя дори звука на тази дума?

Надежда. Всички от конвоя говореха само за нея, особено когато се сближаваха с тях. Надежда, надежда, надежда.

Например „Надявам се, климатът да е благоприятен“. И това са хора, които никога не са изпитвали въздействието на климатични условия другояче, освен в симулативна видеопрограма.

Или „Надявам се да има интересни животни“. Това пък от хора, които през живота си са виждали единствено Скампъс и Бъмпъс – двата котарака на Делта. 10 000 замразени кравешки и овчи ембриона не влизат в сметката.

Или „Надявам се, местните да са приятелски настроени“. Това винаги се казва през смях, защото не се предполага на планетата изобщо да има каквито и да било местни, поне според камерите ни за наблюдение.

Всеки вечно се надяваше на нещо. Говореше за предстоящия нов живот и за всичко, което се надяваше този живот да му донесе. Свеж въздух, каквото и да представляваше свежият въздух. Истинска гравитация вместо изкуствено поддържаната, която при повреда изчезваше (макар че само един на петнайсет човека от кораба би си признал, че при подобни повреди ставаше страшно весело). Всичкото огромно открито пространство, с което ще разполагаме, всички нови хора, които ще срещнем, когато ги събудим от дългия сън, до последно напълно се пренебрегваше самата мисъл за съдбата на първите заселници, всеки беше твърдо убеден, че ние сме толкова по-добре подготвени и екипирани от тях, че нищо не може да ни се случи.

Цялата тази надежда и какво – ето ни тук, точно на ръба, надзъртаме в мрака, ние ще сме първите, които ще видим новото, които ще посрещнем идващото и ще се убедим какво всъщност представлява то.

Ами, ако?

– Или се боиш, защото надеждата плаши? – попита баща ми.

Вдигнах очи стреснато.

– И ти ли го чувстваш?

Той се усмихна, излъчваше само обич.

– Надеждата ужасява човека, Виола – каза. – Никои не иска да го признае, но е точно така.

Усетих как очите ми отново се пълнят със сълзи.

– Как тогава я понасяте? Как издържате дори да мислите с надежда? Чувството е толкова страшно, сякаш ще бъдеш наказан само за това, че си си помислил, че заслужаваш онова, на което се надяваш.

Баща ми докосна ръката ми, съвсем лекичко.

– Защото, Виола, животът е много, много по-ужасен без надежда.

Отново преглътнах сълзите си.

– Значи ми казваш, че единственият избор, с който разполагам, е да реша по кой точно начин да се чувствам ужасена до края на живота си?

Той се разсмя и разтвори обятията си.

– Най-последно усмивка – каза.

И ме прегърна.

И аз му позволих.

Но в гърдите ми все още имаше страх, но вече не знаех от кой вид е. От страха с надеждата ли е или е безнадежден.

Отнема ми безкрайно дълго време да откопча колана, трудно е да отвориш катарамата, ако висиш надолу с главата и точно тя те държи да не паднеш. Когато най-последно я отворям, падам от стола, плъзвам се по стената на мостика, която се е нагънала по невероятен начин.

– Мамо? – казвам и се надвесвам над нея.

Тя лежи по очи върху онова, което доскоро беше таван, краката ѝ са усукани така, че не смея дори да ги погледна.

– Виола? – повтаря тя.

– Тук съм, мамо – избутвам предметите, които са паднали върху нея, всичките папки и портативни монитори,

всичко е изпотрошено от катастрофата, всичко, което не е било закрепено по някакъв начин, е разбито на парчета...

Посягам да вдигна една метална плоскост от гърба ѝ...

И тогава го виждам...

Пилотският стол е изтръгнат от пода, меката страна на облегалката му се е откъснала и на нейно място е останало едно остро парче метал...

Парче, което се е забило дълбоко в гръбнака на майка ми...

– Мамо? – казвам, гласът ми прекъсва, опитвам да дръпна желязото още малко от нея...

Но когато го помествам, майка ми изкрещява, изкрещява така страшно, сякаш не знае, че съм до нея...

Спирам.

– Виола? – казва тя още веднъж и диша тежко. Гласът ѝ е писклив, накъсан. – Ти ли си?

– Тук съм, мамо – казвам и лягам до нея, лягам до лицето ѝ. Махам последното късче стъкло, покрило бузата ѝ и виждам окоото ѝ, което се върти диво, оглежда се...

– Мила? – казва.

– Мамо? – отвърщам и плача, махам още парченца стъкло. – Каж ми какво да правя, мамо.

– Ранена ли си, детето ми? – казва тя, все така високо и треперливо, сякаш не може да си поеме добре въздух.

– Не знам – отвърщам. – Мамо, можеш ли да се движиш?

Пъхам ръка под рамото ѝ, за да я повдигна, но тя отново изкрещява, а това ме кара и аз да закрепця, затова веднага пак я отпускам както си лежи по очи, по корем, върху тавана, металният къс е потънал в гърба ѝ, кръвта тече толкова бавно, сякаш нищо страшно не е станало, а всичко наоколо и натрошено, натрошено, натрошено.

– Баща ти – тежко казва майка ми.

– Не знам – отвърщам. – Пожарът...

– Баща ти те обичаше – казва тя.

Застивам и свеждам очи към нея.

– Какво?

Виждам я как помръдва с ръка, сякаш се мъчи внимателно да я измъкне изпод себе си, посягам и нежно хващам пръстите ѝ.

– Аз също те обичам, Виола – казва тя.

– Мамо, не говори така...

– Случай, мила, слушай ме сега.

– Мамо!

– Не, слушай...

И тя се закашля, и това ѝ причинява такава болка, че отново изкрещява, и аз стискам ръката ѝ силно, и съвсем не забелязвам, че крещя заедно с нея.

Тя млъква, бори се отново за въздух, окото ѝ поглежда нагоре към мен, този път по-съсредоточено, сякаш тя се опитва, опитва се с всички сили, сякаш през целия си живот не се е опитвала по-силно да извърши нещо.

– Те ще дойдат да те намерят, Виола.

– Мамо, спри, моля те...

– Обучена си – казва тя. – Оцелей. Оцелей, Виола Ийд, чуваш ли ме? – гласът ѝ потъва надолу, но аз все пак чувам болката в него.

– Мамо, ти не умираш...

– Вземи надеждата ми, Виола – казва тя. – Вземи и надеждата на баща си. Давам ти моята надежда, нали, давам ти я сега. Давам ти моята надежда.

– Мамо, не разбирам...

– Кажи, че ще я вземеш, мила. Кажи ми го.

Гърлото ми е свито, мисля, че плача, вече нищо не е свързано с нищо и аз стискам ръката на майка си наскредин един катастрофален космически кораб на повърхността на първата планета, която съм виждала през живота си, кораб, паднал в нощта, която наднича отгоре през натрошените стъкла на мостика, и тя умира, и тя умира, а аз се държам така ужасно с нея месеци наред...

– Кажи го, Виола – прошепва майка ми. – Моля те.

– Ще я взема – казвам. – Ще взема надеждата ви. Ето, взех я. Мамо?

Но не знам дали тя ме чува....

Защото ръката ѝ вече не стиска моята.

И тогава нещо се случва, нещо, което превръща всичко в настояще, нещо, което отрязва миналото като с нож, и конвоя, и всички хора в него са отминали и вече ги няма, и оставам само аз, тук, сега, случва се толкова бързо, че нищо не ми се струва истина.

Баща ми. Катастрофата. Майка ми. Не е истина.

Сякаш наблюдавам всичко отстрани, включително и самата себе си.

Гледам се как съм застанала до майка си.

Гледам се как постоявам още известно време неподвижно в разбития кораб, без да знам какво да сторя.

Стоя, докато минава достатъчно време, че да се наложи нещо да бъде сторено и аз се гледам как се покатервам до мястото, където стената на мостика се е разломил на две, и поглеждам към планетата за първи път.

Поглеждам в мрака. Мрак, насложен върху мрак. Мрак, който крие. Крие неща.

Неща, които чувам.

Животински шумове, които звучат почти като думи.

Гледам се как влизам обратно в кораба, дръпвам се от мрака, сърцето ми бие бясно.

И тогава сякаш примигвам и следващото, което виждам, е как самата аз дърпам настрани един от разбитите панели, които затварят пътя към машинното.

После се гледам как намирам баща си, обгорен кошмарно от гърдите надолу, на челото му зее ужасна рана, която по всяка вероятност го е убила преди пламъците.

Гледам се, докато студът ме обгръща, гледам се, докато ми става толкова студено, че не мога дори да заплача над татковото тяло.

Примигвам пак и се виждам отново седнала до тялото

на майка ми в мостика, ръцете ми плътно обвиват свитите ми колене, резервното хранване по стените примигва и постепенно помръква.

И тогава отвън откънтява крясък на птица или на нещо подобно, по-силно от останалите, странен крясък, който звучи почти като думата „плачка“ или „плячка“.

И аз се връщам в собственото си съзнание.

Защото виждам нещо, изтърколило се в ъгъла.

Нещо, което майка ми сигурно е взела от стаята ми и го е донесла на мостика, за да ми даде веднага щом кацнем и тази мисъл ми причинява болка отвъд всички представи.

Ето го, насред останките.

Подаръкът на Бродли.

Още е опакован, след всички тези месеци, дори след рождения ми ден. И след като всичко в момента ми се струва нереално и прилича на сън, защо да не го отворя? Ако майка ми и баща ми са искали първото нещо, което да сторя на тази планета, да бъде да отворя този подарък, защо да не изпълня желанието им?

Вдигам го от пода, свличам окъсаната хартия и го отварям точно в момента, в който последните остатъци от резервното осветление угасват и ме оставят в пълен мрак.

Но сега всичко е наред.

Наред е, защото аз добре видях какъв е подаръкът.

Мракът е толкова плътен, че трябва да се движа опипом през останките от совалката, все още съм замаяна, все още сякаш сънувам, одеялото на мрака е така тежко, сякаш не съм будна, а спя. Но аз държа подаръка на Бродли.

Прекрачвам навън, прекрачвам на планетата, и ботушът ми потъва в десет сантиметра вода.

Блато.

Всичко е наред. Нали се бяхме насочили точно насам.

Продължавам да вървя, от време на време краката ми залепват в калта, но аз продължавам да вървя.

Продължавам да вървя, докато малко встрани от совал-

ката земята става по-твърда.

Очите ми свикват с тъмнината и виждам малка полянка, заобиколена от дървета, небето над нас е обсипано с онези звезди, сред които доскоро летях.

Чувам още животни, заклевам се, звучат точно така, сякаш разговарят помежду си, но аз решавам, че ми се счува, защото все още съм в шок.

Наоколо властва мракът.

Мракът, който ме затиска отвсякъде.

Но сега аз имам подаръка на Брадли.

Насред полянката намирам издигнато сухо местенце, не е голямо, не е идеално, но е достатъчно. Оставям подаръка на него, опипвам наоколо за клонки и листа, събирам няколко влажни шепи от тях и ги натрупвам отгоре му.

Натискам бутона върху подаръка и отстъпвам крачка.

Влажните листа и клонки на секундата лумват в пламък.

И огрява светлина.

Светлина сред малката полянка, светлина, отразена в корпуса на совалката, светлина, която ме огрява, застанала там, насред блатото.

Светлина от огън.

Брадли ми е подарил запалителна кутия. С нея може да се запали огън почти навсякъде, при почти всякакви условия, с почти всякакъв материал.

Да се запали огън в мрака.

И за минута всичко, което мога да направя, е просто да стоя и да се вирам в пламъка, докато усещам, че цялата треперя, и присядам до огъня, докато спирам да треперя.

А докато спра да треперя, минава много, много време.

Засега виждам единствено огъня.

Скоро ще се наложи да проверя какви хранителни припаси са ми останали, за да оцелея. Скоро ще трябва да видя дали някаква част от системата за радиовръзка все още работи, а след това да опитам да се свържа с конвоя.

Скоро ще трябва да изтегля навън телата на майка ми и

баща ми, за да ги...

Но това ще бъде скоро, това не е сега...

Сега съществува единствено огънят от запалителната кутия.

Сега съществува само мъничката светлинка в мрака.

Всичко, което предстои да се случи, може да почака.

Не знам точно какво искаше да каже майка ми, не знам дали надеждата изобщо е нещо, което можеш да дадеш на някой друг, дали е нещо, което можеш да вземеш.

Но аз казах, че ще я взема, казах, че я взех.

И така, седя пред огъня на Брадли, сама на една мрачна, мрачна планета, и вече имам тяхната надежда, дори и да нямам капчица собствена.

Достатъчно е.

И тогава зървам светлик във въздуха, виждам го в небето над и зад мен. Обръщам се да погледна как слънцето на тази планета изгрява и осъзнавам, че е сутрин, че съм оцеляла до сутринта.

Че съм имала достатъчно надежда, за да оцелея до сутринта.

Добре, мисля.

Добре.

А после започвам да мисля какво трябва да се направи отсега нататък.